

Elisenda Solsona Margarit

SATÈL·LITS



Ed. Males Herbes
2019

CLOSCA

La porta del pati de darrere la fàbrica s'obre amb violència fent un grinyol estrident. És robusta, però el Feliu l'ha mogut amb un gest brusc ple de temor. La grava del pati cruix sota les seves sabates grosses i velles. El cel està completament negre i només el fanal del pati il·lumina amb una llum tènue i ataronjada el seu rostre angoixós, gairebé transparent.

Els albins sou especials, Feliu.

Fa dues passes.

El cruixit ressona per tot el carrer desert del polígon industrial. Davant del pati de la fàbrica, a l'altra banda del camí de terra, uns matolls que creixen assilvestrats es mouen amb una cadència delicada. De lluny, se sent el so constant i som-

nolent de l'autopista. Sembla que aquesta nit hi circulin més cotxes.

El Feliu inclina el cos, col·loca les mans rosades sobre les cuixes i esbufega fort.

Fa força amb l'aixella per aguantar l'entrepà que no s'ha menjat. S'abaixa amb un gest sec la cremallera de la granota blava. Fins a l'altura del melic.

L'aire fred i condensat del polígon li esgarrapa els narius delicats, roses, plens de pèls transparents.

Vidriets, els teus cabells són com vidriets.

Nota les pulsacions sota l'orella,

al pubis,

al dit gros del peu.

Tanca els ulls. Encara falten cinc minuts perquè s'acabi la segona pausa del torn. Redreça l'esquena i s'apropa a la formigonera que fa molts anys que està abandonada al pati. Els mateixos que fa que treballa al torn de nit. S'hi recolza.

Era lluent quan van entrar el primer dia, al vespre, demanant feina.

És que als albins ens fa molt mal el sol. Visc de nit. Vull el torn de nit.

La feina va ser seva. Tenia vint-i dos anys i en feia quatre que havia marxat de casa.

Adeu Matilda, adeu Sebastià.

Amb el primer sou de la fàbrica es va comprar un telescopi per on observava la lluna abans de sortir cap a la feina.

Sempre la lluna.

El forat.

Quan desapareixerà? Quan arribarà el senyal?

Es feia l'entrepà i marxava cap al polígon. La formigonera encara no tenia el ciment solidificat, com ara.

Ets afortunat per ser albí, Feliu. Tu pots contemplar millor que ningú la foscor de l'univers. Els teus ulls s'adapten al negre.

Però la mare diu que estic malalt, Sebastià. No em deixa fer res. No puc ni anar a l'escola. Si sabés que estic aquí...

Tu no estàs malalt. Tu ets un àngel. Retines d'oceà. La lluna desapareixerà i et vindran a buscar.

Qui?

Els que ens observen pel forat.

A mi sol em vindran a buscar? I a l'Alfred?

No. El teu germà farà la seva vida sense tu. És el que més voldries, oi?

Sí.

Doncs has de venir a les nits aquí, Feliu. Has d'aprendre moltes coses sobre la lluna, sobre el forat, abans no s'apagui la llum.

El vent fa ballar unes fulles mortes que entren al pati de la fàbrica, s'alcen i s'apilonen en una

cantonada. S'esquerden. Cruixen soles pel vent.
S'empassa saliva.

Han passat més de trenta anys i finalment la lluna ha marxat.

La llum s'ha apagat.

La mare i l'Alfred estan drets davant la porta de casa el Sebastià i la mare porta agafada sota el braç esquerre una capsa marró. Sí. Ho recordo. Era marró. I tenia taques. Saliva. La mare porta la capsa marró i jo encara no sé què hi ha a dins, però ni m'ho pregunto. Em fixo en els seus ulls vermells i inflats. La seva veu és completament de nas. Duu els cabells llargs lligats amb un monyo, el seu pentinat de sempre. Els cabells molt tirats cap enrere. I molt lligats. No sembla que els tingui llargs fins a la cintura. Només li he vist un cop la cabellera. S'estava pentinant a la seva habitació i quan em va veure a través del mirall del tocador va tancar la porta de cop.

La mare ha picat el timbre de casa el Sebastià dues vegades seguides perquè semblava que no la sentíem. Però sí que hem sentit el primer intent, i al segon el Sebastià i jo ja estàvem baixant per les escales, jo m'agafava la barana mentre olorava el fum del cigarret del Sebastià. La mare està dreta davant la porta de casa el Sebastià, el veí, amb l'esquena ben recta i la capsa marró sota el braç